Mag ik U mijn portret hierbij insluiten, opdat U Uw pleegzoon zult kennen, wanneer hij eens met verlof naar het schoon Parijs komt? Ik durf U nog niet om Uw portret vragen, daarvoor vindt U zeker onze kennismaking nog wel wat kort? Maar later, ja later stuurt U 't mij toch zeker, chère marraine? Ik wacht met ongeduld op Uw eersten brief.

Votre filleul
Gilbert Gessonet.

Als ik de spanning zou beschrijven, waarin ik de volgende dagen leefde, zoudt U mij zeer zeker overdreven en kinderachtig vinden. We hadden tamelijk veel schermutselingen in die dagen en, ik moet het eerlijk bekennen, ik was bang; ik, die nooit vrees gekend had en dikwijls voor onnoodige waaghalzerij gewaarschuwd was, ik was werkelijk bang. Telkens overviel me de ellendige gedachte „als ik eens stierf, voordat ik haar eersten brief had gelezen!"

Het gebeurde niet, Goddank niet. Na acht lange, lange dagen kwam onze veldpost ook met een brief voor mij. Van alle kanten bekeek ik hem. Er was ook iets hards in. Zou het werkelijk een portret...? Niet hier openmaken, niet bij de kameraden. Heel alleen moest ik zijn. Toen ik alleen was duurde het nog een heele poos eer ik den brief dorst openen. Eindelijk, met voorzichtige kleine rukjes, scheurde ik 't eenvoudige witte couvert open... Een juichkreet ontsnapte mij. 't Was een portret. Ik hield het op armslengte van mij af. Dàt was ze dan! Uit een lief meisjesgelaat staarden mij een paar eerlijke open oogen tegen. Van welke kleur zouden ze zijn? Ze was mooi, beslist mooi. Haar haar sprong in kleine krullen om een regelmatig gevormd voorhoofd. En haar mondje vooral, dáár had ik nog niet eens zoo op gelet. Wat zou dàt lief kunnen lachen. Natuurlijk had ze mooie witte tandjes. Hè, wat was een portret toch eigenlijk een dood ding!

Nu de brief. Die was niet zoo lang, maar enfin, 't was de eerste nog maar.

Mon cher filleul,

Wat ben ik vereerd een pleegzoon te hebben! Omdat je mij geschreven hebt, dat je zoo naar een eersten brief verlangt en omdat ik uit je brief meen op te merken, dat je je alleen voelt, daarom antwoord ik je zoo vlug en dat is ook de eenige reden, dat ik nu in mijn eersten brief al mijn portret sluit. Anders had ik het zeker niet gedaan hoor! Ik ben op kantoor, werk voor mijn moeder en broertje en kan je dus niet zoo heel veel worst en sigaretten sturen, want daar is het je toch zeker wel in hoofdzaak om te doen?!!

Het eerste pakje is naar je onderweg, hoor! Vele hartelijke groeten van

Je marraine

Elise Gessoux.

P. S. Dank voor je portret. Ik heb 't nogal getroffen met mijn pleegzoon.

Ik las het korte briefje driemaal over en telkens moest ik weer lachen! Het was een tamelijk guitige jongemeisjes brief, natuurlijk ook met een P. S. En hetgeen ze het eerst bekeken had en misschien wel aandachtig bestudeerd, evenals ik haar portret, dat vermeldde ze in een post scriptum. Net alsof ze daaraan juist nog dacht vóór ze haar briefje sloot. Echt vrouwelijk was dat!

Toen voerden we geregeld correspondentie. Ik ontving ook stelselmatig etenswaren en sigaretten. Alles wat ik van haar kreeg gebruikte ik zelf. Daarvan gaf ik niets weg.

Alles konden de kameraden van me krijgen, maar niet iets, waarvoor zij gewerkt had, wat zij met haar lieve handen zelf eerlijk verdiend had. Dàt behoorde mij.

Ik mag niet zeggen, dat we in onze brieven teeder waren en toch was er iets in dat hare gewoonste woorden mij tot iets bijzonders maakten. De plaatsen in den zin, waarin ze mijn naam noemde of het eindigen van een heel gewonen zin met haar „niet waar, Gilbert?" was voor mij als een streeling. Ik had namelijk al bij den derden of vierden brief voorgesteld elkaar bij de voornamen te noemen en dadelijk had ze toegestemd. 't Was 1 December en ik meende op te merken dat haar brieven den laatsten tijd kort werden en ook meer vormelijk. Of verbeeldde ik me dat laatste maar? Zou zij er tegen opzien mij met Kerstmis te ontmoeten? Zou ze vinden dat we te vertrouwelijk geworden waren in onzen verwijderden omgang? Ik zou het spoedig weten, want met Kerstmis werden we voor tien dagen afgelost. Tien dagen naar Parijs! 't Was te heerlijk om waar te zijn. Ik wachtte nu al acht dagen en nog had ik geen antwoord op mijn laatsten brief. Ik werd ongerust en dacht veel aan mijn jonge marraine. Nu zou ik het spoedig weten welke kleur haar oogen hadden en hoe lief haar gezichtje zijn zou als ze lachte. Na veertien dagen nóg geen brief. Ik wist niet welke verklaring ik er voor moest zoeken. Achttien dagen, nog niets. Wanneer er nu niet heel spoedig een brief kwam, zou ik hem niet meer ontvangen, vóór ik met verlof ging. Gode zij dank dat ik nu zelf kon gaan zien, wat de reden was dat ze haar pleegzoon bijna een maand lang verwaarloosd had. Eindelijk stapten we in den trein, op 20 December, en niet vóór 2 Januari behoefden we ons weer te melden. Oude- en Nieuwejaar mochten wij thuis vieren. Thuis!

Eenigszins bitter dacht ik, dat mijn thuis bestond uit mijn chic gemeubileerde appartementen.

O, heel chic!

Er was niemand, die me verwelkomde en zei „Dag beste jongen, ik dank God dat je nog leeft!"

En Elise, mijn marraine, och, ze vond zeker dat ik te vrij geworden was in een van mijn vorige brieven, ofschoon ik met geen mogelijkheid kon bedenken, wat ik zou neergeschreven hebben, waaraan zij aanstoot kon nemen.

Maar ach, ze was misschien als zoveel andere vrouwen!

Ze had wellicht een weinig gecoquetteerd en zag er nu tegenop me te ontmoeten.

Met dergelijke gedachten stapte ik in het altijd vroolijk Parijs uit den trein.

Iedereen bekeek ons van het hoofd tot de voeten en iedereen had ook wat te vragen.

Alles ergerde me en vlug stapte ik op een agent toe en vroeg hem waar de Rue d'Orgue was.

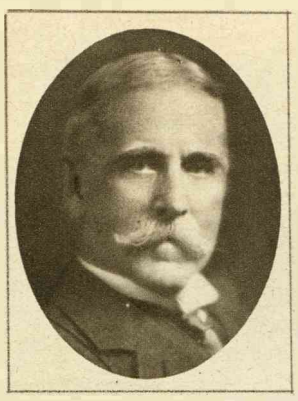
Hij legde het mij zoo duidelijk mogelijk uit, „doch ik vrees", zei de man „dat het nog wel een half uurtje loopen is!"

„Dat is niets," antwoordde ik en in de aangeduide richting begaf ik mij op weg.

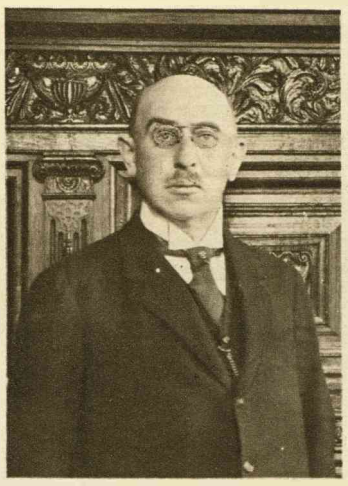
BEZUINIGING VAN GAS EN ELECTRICITEIT.

In verband met de tijdsomstandigheden is te Baarn in een der zalen van Hotel Central een oud Hollandsche herberg geschapen. Onze foto geeft een aardige groep, voorstellende schout en schepenen, veldwachter en omroeper, den Markies en Markiezin van Zuylen, die op hun doorreis zijn ontvangen.

Dr. HENRY VAN DYKE.

De heer HENRY VAN DYKE, Nederl. Hof, heeft als zoodanig Dyke vertegenwoordigde de Ver. buitengewoon gezant en gevolmachtigd Minister. — In plaats van wijlen Mr. Tydeman is voor het kiesdistrict Tiel gekozen Mr. H. C. DRESSELHUYS. — De Provinciale Staten van Groningen kozen tot lid der Eerste Kamer den heer J. B. S. WESTERDIJK te Uithuizermeeden.

Mr. H. C. DRESSELHUYS.

J. B. S. WESTERDIJK.

VOOR HET KERSTMAAL.

In de weken voor Kerstmis bevinden zich in vele der oude kelderwoningen aan de Uilenburgerstraat te Amsterdam groote hoeveelheden zwanen, die bestemd zijn voor de kerstdiners. Links: een partij kerstzwanen bestemd om geslacht en tegen zeer hoogen prijs naar Duitschland uitgevoerd te worden. Rechts: het plukken der kerstzwanen.